

Jubileumi hangverseny

Hogy mit jelent Sapolcanak az Ifjúsági Fesztiválok újévi - különösen jubileumi koncertje, mutatja a teljesen megtöltött, "töltött" hatalmas Randevőcsarnok.

Még el sem hangzott egyetlen zenehang, s már megfogja a jelenlévők és érkezők lelkét egyetlen erős összekapcsoló hatalom: a Zene.

Egyek ragynak a zenében. Emlékezés volt hangversenyek megrakó tartós elmé-nyerire s nagy-nagy várakozás, amelyet ma újra betölt a Zene.

Egyéneket társakká kovácsolt. Barátok, ismerősök, kollégák örömmel fedezik fel egymást. - Te is itt vagy? De még láttalak? Hogy vagy? ...

Kajd a sokféle érzés nyonába lép a lényeg, amiért megtettük az utat:

Bevonul esztétikus külsővel, imponáló fegyelmezett öntudattal, nagy-nagyi igérettel a mintegy 50 ifjú zenész; a karnagy "virágokertje, övödája, iskolája, családja".

Ragyzogó engedelmis hangszereik a "várakozó" Jéni Béla karnagy intésére dúdolnak, harognak, dobognak, csilingelnek...

Megvalósul egyszerre a dirigálás és szöfogadás, a (jó!) diktatúra és demokrácia; a karnagy is, a zenész is a kottákkal engedelmkedik, illetve az abban örök-élő alkotónak. Itt megtanul az ember engedelmkedni, alkalmazkodni; mikor induljon, hogyan intonálja szölamát, milyén hangzóval, szöló szerepben vagy kísérettel? Mindegyik fontos láncszem...

Sekintete nem kalauzálhat, nem lesi a hatást, tehetsége leggyarát adja; a gyakorlottak biztonságja csiszolja a kezdőt.

Hány esztendő, akár évtized egyéni gyakorlása, lemondása, önfejtelme csiszolja játékukat ilyen élvezetessé? A cincogó gyakorlatoztól a szönpadérett eredményéig mennyi türelmes volt szüksége a tanulónak és környezetének?

A hallgatóság már kiöltött zenét élvezni, de a válaszul adott vastagsban még minden - minden benne foglaltatik.

Sapolea, 2019. január 19.

G. Dr. Takatsziszela